

† CORNELIU
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,

EPISCOP AL STRĂVECHII EPISCOPII
A HUȘILOR,

**Slujitorilor Mântuitorului Iisus Hristos,
din parohii și mănăstiri,
precum și tuturor ortodocșilor creștini:
Har, bucurie și milă de la Biruitorul morții,
iar de la noi, nezdruncinată mărturisire**

Hristos a înviat!

Intru târziul nopții și spre începutul zilei Domnului, așteptând tainic după zile de osteneli ale Postului Mare pe calea spre împărăția veșnică a lui Dumnezeu, ieșind vestitorul Învierii cu lumina ce inundă întunericul, ne îndeamnă pe toți: „*Veniți de primiți lumină! Lumina lui Hristos, luminează tuturor!*“.

Din acest moment, totul se umple de lumină, bucurie și biruință a Vieții, pentru că Domnul nostru a biruit moartea, înviind din mormânt.

Deodată, teama întunericului, nesiguranței, îndoielii și a șovăielii dispar. Viața biruiește pentru totdeauna puterea morții și a întunericului. Toți

ieșim din sfintele biserici și afară, în prezența întregii lumi, ascultăm vestea cea plină de bucurie și viață a Sfintei Evanghelii: *„Ce căutați pe Cel viu între cei morți, nu este în mormânt, ci a înviat, așa cum a spus, mergeți și vestiți tuturor Învierea“* **Luca 24, 5-7.**

Această Sfântă și unică zi, a fost precedată de cea mai cumplită și de neimaginat dramă a suferinței, trădării, părăsirii, uitării, urii, a lacrimilor, sângelui, setei și arșiței, care-I uscaseră gura Mântuitorului nostru, însetând după mântuirea noastră. El varsă lacrimi de sânge, rugându-se înainte de Pătimirile Sale mântuitoare, cunoaște și acceptă umilința, batjocorit, *„judecat și condamnat fără nicio vină“* **1 Petru 1,19**, asumându-și firea noastră prin Întrupare, merge de bunăvoie spre pătimirea cea înfricoșătoare: *„Întristat este sufletul Meu până la moarte“* **Matei 26,38**, gustând paharul amar al morții *„fîind zdrobit prin suferință, dându-și viața Sa pentru iertarea păcatelor noastre“* **Isaia 53,10.**

Sfântul evanghelist Matei relatează faptul că atunci când pe cruce Domnul nostru moare pentru noi *„iată catapeteasma templului din Ierusalim s-a rupt în două, pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat“* **Matei 27, 51-52.** Prin moartea Lui, Mântuitorul nostru desființează prăpastia ce separă pe omul căzut de Dumnezeu, izvorul vieții, iar Legea cea veche cu tot ceremonialul, ia sfârșit.

Moartea este biruită, lacrimile suferinței și ale despărțirii se prefac în bucuria nădejzii vieții veșnice. În centrul credinței noastre este Crucea și Învierea, moartea și viața, suferința și bucuria: *„Iată, a venit*

prin cruce, bucurie la toată lumea, pentru că toate s-au umplut de lumină, cerul și pământul și cele de dedesupt, din moarte la viață, de pe pământ la cer, Hristos – Dumnezeu ne-a trecut pe noi“ (Cântarea a III-a din Canonul Sfințelor Paști).

Întreaga creație este prinsă în această mișcare eliberatoare, de la suferință spre bucurie, de la moarte la viață, de la umilință la biruință. De aceea, Biserica noastră vestește Învierea, în auzul întregii făpturi, deși întuneric, toți având în mâini lumânarea purtătoare de lumină, vestim viața, bucuria, calea, Adevărul pe care l-am cunoscut prin biruința Mântuitorului nostru. „*Eu, Lumină, am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine, să nu rămână în întuneric*“ **Ioan 12,46**, prin taina Învierii am cunoscut calea luminii și a vieții: „*Iar voi sunteți popor al lui Dumnezeu ca să vestiți în lume, bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată*“ **1 Petru 2,9**.

„*Poporul care locuia în întuneric, a văzut lumină mare și celor ce erau în latura și umbra morții, lumină le-a strălucit*“ **Isaia 9,1**. Întunericul, piatra mormântului, durerea morții, nu a avut putere asupra lui Hristos.

„*De voi și umbla în mijlocul umbrei morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești*“ **Ps. 22,4**, „*că la Tine este izvorul vieții, întru lumea Ta vom vedea lumină*“ **Ps. 35,9**.

Hristos Mântuitorul și-a asumat un trup „*supus morții*“, îl prefăce prin moartea Sa în trup de slavă, eliberat de legile fizice ale acestei lumi, liber de

spațiu și timp, străbate ușile încuiate, dar rămâne real, se lasă văzut, experimentat, atins: „*Vedeți mâinile și picioarele Mele, pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, așa cum Mă vedeți pe Mine având*“ **Luca 24,39.** „*Întâiul și cel născut din morți*“ **Colos. 1,8**, Cel Înviat se arată mărturisindu-se ca Stăpân al vieții și al veacului viitor fără sfârșit: „*Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată sunt viu, în vecii vecilor, am cheile morții și ale iadului*“ **Apoc.1,17-18.** „*Mântuitorul nostru prin Înviere are toată puterea în cer și pe pământ, toate prin El au fost create și toate în El sunt așezate*“ **Colos. 1,17.**

Iubiți frați și surori, mărturisitori ai Învierii,

 redința noastră vie și adevărată, ne dă puterea așteptării învierii morților și începutului vieții fără de sfârșit. În realitatea zilnică în care omul de astăzi este supus atacului răului, a suferințelor incurabile, a morților năprasnice, taina Învierii Domnului ne dă puterea biruinței păcatului și morții. Omul nu a fost creat pentru moarte și dispariție, ci pentru viață și nemurire. Alegerea și neascultarea lui față de Dumnezeu au adus în lume „*plata păcatului, care este moartea*“ **Rom. 6,23.** În ciuda progresului tehnic, informațional, nefericitul om contemporan încearcă prin toate mijloacele să depășească hotarul morții și al mormântului.

Succesul limitat al medicinei moderne, inducerea falsă și perversă a ideii că omul poate și stăpânește totul, în fața dramei ultime a nefericitului om, care este necredința și separarea de Dumnezeu, moartea a devenit prezența de netăgăduit a vieții noastre. Noi venim în această lume pentru a gusta paharul morții care este inevitabil, care va așeza pe fiecare la locul ce-l merită, primindu-și răsplata faptelor și atitudinilor sale. În fața îndoielilor, a nesiguranței, indiferenței izvorâte din necredință, omul a ajuns obiectul experimentelor altora ce-l stăpânesc, cu multe idealuri false și perverse.

Zilnic ne confruntăm cu urmările căderii din harul mântuitor al credinței și al vieții. Totul astăzi a devenit nefiresc, nerecunoștința, lipsa de compasiune, relativismul și subminarea Bisericii, care ne învață că Hristos a murit pe cruce pentru a distruge răul, suferința și mai ales moartea **1 Corint. 15,26**, fac ca atitudinea generală și comportamentală a creștinilor ortodocși de ocazie și întâmplare, să fie una distructivă și contraproductivă.

În această stare, ne întrebăm: mai au creștinii ceva de mărturisit lumii de astăzi? În condițiile actuale ale distrugerii, compromiterii, insultei, calomniei, urii cultivate, bazate pe minciună împotriva Bisericii și slujitorilor ei, tensiunile între vechi și nou, astăzi și mâine, timp și ieșire din timp, indiferență și problematizare, așteptarea Învierii și a vieții devine programul de viață și mărturisire a creștinului conștient că devine mărturisitor al Învierii și purtător al luminii în întunericul acestei lumi.

Bolnav de păcat, care este îndepărtare și refuz conștient al lui Dumnezeu, omul, nu se poate vindeca prin puterile proprii. Niciodată un medic chirurg nu-și va face singur operația necesară vindecării proprii! De aceea, Mântuitorul acceptă, El, cel drept, să moară pentru noi cei răi și nedreți, Paștile nostru, al creștinilor ortodocși, devine trecere de la suferință spre bucurie, de la moarte spre viață.

„Prin Sfânta Taină a Botezului, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptelui lui, și ne-am îmbrăcat în cel nou, care se înnoiește după chipul Celui ce l-a zidit prin dreaptă credință și fapte bune mântuitoare“ **Colos. 3, 9-10.**

Nimeni nu se poate numi creștin ortodox fără a experimenta personal prezența Mântuitorului Iisus Hristos Cel înviat în taina credinței, unită cu rugăciunea, participând la Sfânta Liturghie și purtând cu el pacea izvorâtă din mormântul Învierii. Dumnezeu Omul Hristos, este Cel ce vine spre noi, voiește *„ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină“* **1 Tim. 2,4**, coboară în iadul zilelor noastre, prezent mai mult ca niciodată în istoria lumii, ne invită să-l recunoaștem și să-L descoperim, așa cum L-au cunoscut cei doi ucenici la taina împărtășirii cu Trupul și Sângele Său: *„Inima lor rece pe calea către Emaus a devenit arzătoare în fața vieții care îi însoțea pătrunzând în taina gustării spre viață și nemurire“* **Luca 24,16.**

Ce sens mai are tot progresul lumii, televizorul, computerul, informația agresivă și perversă, fără credința în Înviere? Noaptea Învierii antrenează

și mărturisește viața: Hristos a înviat! Pentru aceasta trăim, existăm, noi nu credem numai pe baza mărturisirii istorice ale altora, ci avem convingerea că El a înviat, iar împărtășindu-ne din El, izvorul vieții, mărturisim viața și puterea ei.

Sărbătoarea aceasta mare și fără egal, Paștile Domnului, îl face pe fiecare creștin să intre întru bucuria Domnului Său: „*Cu dor am dorit să rămân cu voi acest Paști, mai înainte de patima mea*“ **Luca 22,15**.

Cel Înviat, Mântuitorul nostru Iisus Hristos este aici și bate la ușa sufletelor noastre: „*Iată, Eu stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine*“ **Apoc. 3,20**. „*Cel uitat, cu ochii plini de durere, părăsire și suferință să se bucure, căci Învierea Domnului îi aduce lumina cea veșnică și nepieritoare. Noi așteptăm un cer nou și un pământ nou, în care locuiește dreptatea*“ **2 Petru 3,13**; dacă am înviat din păcat prin taina sfintei pocăințe care presupune înnoire și schimbare, atunci când Domnul se va arăta venind cu putere multă, „*atunci și noi împreună cu El ne vom arăta întru slavă*“ **Colos. 3,14**, „*Dumnezeul nostru strălucit va veni*“ **Ps. 49,3**, Judecător al celor vii, care au umblat pe calea cea strâmtă și cu chinuri, toți care au purtat crucea ca jugul „*vor străluci ca soarele*“ **Matei 13,43**; călcând cu moartea Lui, moartea noastră, ne cheamă astăzi la curățirea inimilor, prin trăirea tainei Învierii și a împlinirii binelui.

Nu ne temem de moarte, ci având credința în Înviere, mărturisim lumina și ne îmbrăcăm cu

veșmintele omului înviat. „De ce ne temem? Spuneți-mi! Nu auziți Cuvântul Domnului care zice: „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului. și de s-ar împotrivi întregul univers, eu am acest Cuvânt: Iată, zidul meu de apărare, ajutorul meu. Hristos a înviat, este cu mine și cu noi toți, de cine ne vom teme?“ **Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia înainte de exil. Patrologia Graeca, col. 1-2.**

În lumina Învierii, așteptăm, potrivit făgăduințelor Lui, cerul cel nou și pământul cel nou.

Hristos a înviat!
Către El, Dumnezeu cel veșnic înviat din morți, fierbinte, mereu rugător și doritor de mântuirea noastră, a tuturor!

† **CORNELIU**

EPISCOPUL HUȘILOR